

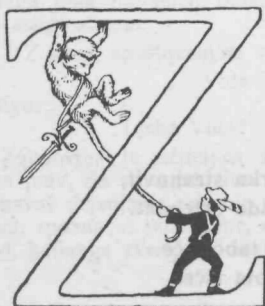

R. G.:

Bajka o biserni roži.

(Konec.)

II.

daj je vedel lišček vse! Vzdignil je krilca, se spustil v gluho noč in plul, dokler mu niso opešale slabe moči. Počil je malo na vrhovih in zopet zletel. Ko je solnce obsvetilo gore, je bil na strehi Darkovega doma in zapel pesemco. Darko pa je prignal živinco iz hleva, in šli so na planine.

Drugi dan se je Darko poslovil od dobrih ljudi. Vzel je s seboj majhen lonček in velik oster nož, kakor mu je lišček naročil. Dve noči je spal pod milim nebom, tako dolga je bila pot v gore. Tretji dan sta prišla do konca. Ko je solnce zašlo, sta se pomikala počasi in previdno dol v grapo. Lisica je rada dala mleka. Čarovnica je imela v sebi čudno moč, da je ukrotila vsako divjo stvar. In bežala sta z mlekom po drugi strani nazaj gor, da bi ne srečala hudobne starke.

Ko je tema legla na zemljo in je mesec priplaval na nebo, je šla tudi čarovnica po mleko. Pa lisica ji ga ni dala, ker ga ni imela več. In nasuvala jo je razjarjena zlodejka, da je ječala uboga stvar.

Medtem je pa poiskal Darko z liščkom ledino, kjer je rasla marjetica z zlatimi prašniki in srebrno čašo. Že od daleč se je lesketala v luninem svitu.

Ko je kača zagledala dečka, je privzdignila glavo, se spela kvišku in čakala pripravljena na boj. Darko se ji je približal z lončkom v roki. Ko je zagledala mleko — svojo običajno hrano — se je pomirila in hlastno pila. Darko je vzel nož, zamahnil — in glava je kači odletela. Pred njim pa je stala njegova sestra Darinka, objela bratca in se mu zahvalila za rešitev. Potem pa mu je velela:

»Izderi marjetico, pod korenino je ključek, in zbežiiva, da nas ne doide čarovnica!«

Darko je daleč stran vrgel marjetico, izkopal ključek, in bežala sta čez drn in strn, da ne prideta v roke hudobne starke, ki mora kmalu priti na ta kraj.

Ponoči sta bežala, podnevi pa sta se plaho skrivala po grmovju in za skale. Lišček jima je bil za kažipota. Tako sta prišla tretjega dne do hiše, kjer so prebivali dobri ljudje. In sprejeli so ju oba.

Tudi oni so imeli sinčka, ki je nekega dne izginil, da niso vedeli, kam in kako.

Morda je tudi njega odvedla čarovnica!...

III.

Darko še ni končal dela! Treba je bilo rešiti starše in grad.

Pa velik zmaj je stražil razvaline in vrt! Kako ga usmrtiti? —

Zopei je bil lišček, ki ju je rešil iz zadrege. Sedel je na grajske razvaline in opazoval čarovnico, ki je vsako jutro navsezgodaj prišla iz svojega brloga in krotila zmaja. Prerezala si je žilo na roki, in kri ji je kapljala v dlan.

Zmaj je lizal kri, starka pa mu je govorila: »Pij, da bo silna tvoja moč in pazno tvoje oko! Kdor se približa grajskemu vrtu, naj pogine v tvojem žrelu!«

Nato je odšla čarovnica nazaj proti gozdu, lišček pa je s kljunčkom pobiral za njo kaplje krvi, ki so pronicale iz njene rane na zemljo. Potem je zletel nazaj na streho in priklical Darka in Darinko.

Šla sta z njim čez goro. Na vrhu sta že zagledala grajske razvaline, pred vrtom v prahu pa je ležal zvit zmaj. Ko sta prišla v dolino na rob gozda, ju je zagledal zmaj. Rjovel je in odpiral peneče se žrelo.

Lišček je priletel Darku na ramo in dejal: »Starkina kri je ukrotila zmaja. Tudi jaz sem popil te krvi, da se je zmešala z mojo, in dvojna je sedaj njena moč! Ukrotila bo zmaja, in podložen vama bo!«

»Kako nama hočeš dati te krvi?« sta ga vprašala.

»Usmrtiti me morata, in zmaj naj liže mojo kri!«

Prestrašila sta se otroka, ko sta to slišala. Da bi usmrtila liščka, ki jima je storil toliko dobrega! Tega nista mogla storiti!

A druge rešitve ni bilo...

Lišček pa je silil: »Storita, kar sem vama rekel, dovršil sem veliko nalogo, in bolje je zame in za vaju, da me usmrtita!«

S težkim srcem je vzel Darko nož in prerezal ptičku vrat, kri je curljala v Darkino dlan. Ko je kri stekla, je stal pred njima deček, ljub in prijazen.

Razložil jima je svojo usodo: »Jaz sem isti deček, za katerim žalujejo oni ljudje, ki so vaju vzeli pod streho. Čarovnica me je zaklela, ko me je dobila samega v gozdu — daleč od domače hiše. Nabiral sem jagod in zašel globoko v gozd. Tako sem prišel do njene bajte, in za kazen me je začarala v liščka tako dolgo, dokler me kdo ne umori.

In vidva sta me rešila zakletstva in jaz sem vama pomagal.«

Deček se je vrnil k svojim staršem, Darko in Darinka pa sta se bližala gradu. Pogumno sta stopala proti zmaju, ki je krvoločno čakal svoje žrtve.

Ko pa je zagledal krvavo dlan Darkino, je iztegnil jezik iz žrela in lizal kri. Darko pa mu je pravil:

»Pij, da boš nama krotak, čarovnici pa sovražen! Pij in povrni se v log k svoji gospodarici — in končaj njeno hudobno življenje!«

In zmaj je bil pokoren in podložen.

Lomastil je z velikimi šapami proti gozdu in čarovnica je priletela iz bajte gledat, ko je slišala rjojenje. Zmaj pa ji je bil sovražen in jo je pogoltnil...

*

*

*

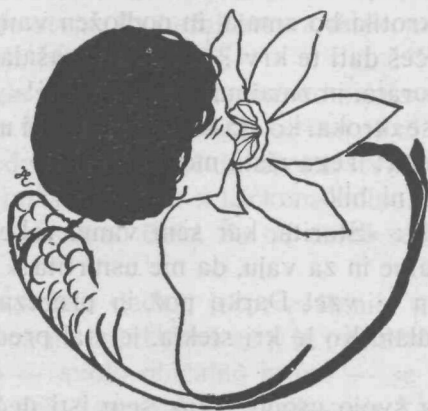
Darko je odklenil zarjavela grajska vrata, ki so se z velikim hruščem odpahnila. Vrt je bil prerasten z osatom in koprivami, na gredi sredi vrta pa je ležal odtrgan cvet — biserne rože.

In izdril je Darko rožo, in pobrala je Darinka cvet ter ga vrgla čez ograjo... Zamaknjena sta čakala, kaj bo!

Nista vedla, kako je prišlo, pa osat in koprive so izginile, in obdajal ju je vrt, lep kakor nekdaj. Pribrenčale so čebelice in prifrčali so metuljčki, zavel je lahen vetrček po vzcvetelih gredah, in zavladała je po vrtu prejšnja sreča.

Razvaline so odpadle, ponosno se je dvigal v solncu grad. V gradu pa je vse oživelo. Starši so prihiteli na vrt, da objamejo otroka.

Na gredo sredi vrta pa so vsadili skromno rožo s temno rdečimi cvetovi...

V kraljestvu narcisa